Írta: Rostás Farkas György
2017. március 08. szerda, 12:22 - Módosítás: 2017. március 08. szerda, 14:58

A népszavazás(ok) apropójából osztom meg Önökkel gondolataimat, a saját lelkiismeretem szerint… A cigányok, az ország, a kormány és az ellenzék, a többség és a kisebbségek… Nem könnyű. Hogy miért? -, igyekszem röviden megfogalmazni.

Az a helyzet, hogy ez idáig nem sok eredményt értünk el. Hogy rajtunk is múlik? Bizonyára. Hogy mi vár az emberekre? A fiatalokra, a nyugdíjasokra, az öregekre? Az már nem fért bele egy tőmondatba, de attól tartok, még egy barokkos körmondatba sem. Pedig erről is ejteni kellene néhány szót.

Azt hiszem, nehéz idők elé néz az ország. Nem könnyű a cigányok helyzete, egészségi állapot, szociális körülmény, oktatás és folytathatnám…

Kilátástalanság és kétségek: tiltakozunk, tüntetünk és felvonulunk. Lassan már velünk riogatják a „békés nyugati demokratákat”.

Meddig kell még ilyen bizonytalanságban élnünk? Igen, meddig?! Ki (kik) a felelős (felelősek) mindezért? Vádolunk, gyanúsítgatunk, bosszúról álmodunk. Energiánkat intrikák barkácsolására használjuk. Mi a teendő?

Talán változtatni kellene az üzletpolitikánkon. Hogy mit értek ezalatt? Csak annyit, hogy az üzletember maradjon üzletember, az orvos legyen orvos, a tanár maradjon tanár. Mégsem kellene mindenkiből vállalkozót, botcsinálta üzletembert faragni. Néha az a kényszerképzetem támad, hogy manapság mindenki mást csinál, mint amire kiképezték, netán, amihez ért is.

A „közéletben”, többnyire ugyanazokkal a „polgártársakkal” lehet-e remélni bármit is? A köpönyegfordítás hovatovább erénnyé változott. Nem számít, csak sikeres légy, mert a sikerhez nem fér semmi kétség! Fenn a csúcson „pihengetni”, magasról letekintgetni a szorgalmáról ismert parányi teremtményekre… Aztán legyinteni, s hozzáfűzni egy-két megjegyzést, ilyesformán: „Furcsa népség, sajnálom, hogy nem tudnak felnőni hozzánk!”

Igaz, verseny van. A varjú károg, a pacsirta pedig énekes madár. Bocsánat egy pillanatra! A kollégám azt súgja: a varjú is énekes madár, csak esti iskolába járt.

De félretéve a tréfát, mégiscsak komolyan kellene vennünk végre egymást, s az sem ártana, ha a kimondott szavaink megfelelnének saját jelentésüknek és az igazságnak.

Ma már értek madárnyelven is! Értem, hogy amikor a „tehetség” állampolgári erény lesz, eljön majd a Kánaán… Olyan nagyon persze nem kell aggódnunk, hiszen mint mondották vala: ezentúl versenyezni fognak értünk, és a kegyeinkért…!